

[Else Winther Andersen]

så det, udvalget havde med som sin konklusion.

Kommunerne har jo bevist, at de kan magte opgaven med at tilkende førtidspension og forhøjet almindelig førtidspension. Det er nemlig det sværeste, vi har lagt ud, og det er det letteste, der er tilbage. Derfor kan jeg ikke forstå, at regeringen nu er blevet bange for sin egen skygge og ikke har lagt den fulde kompetence ud til alle kommuner, men kun tager nogle af dem. Jeg kan ikke sige andet end, at det, vi her er inde på, bliver en gang dobbeltadministration.

Jeg vil derfor spørge ministeren: Hvor mange kommuner havde man tænkt sig skulle være med i det her? Ja, hvor i landet skal de ligge? Er det dem, der kommer først til mølle, som først får kornet malet? Og kan man risikere, at det er de største kommuner, der skal bevise, at de kan løse denne opgave? Hvad så med de mindre landkommuner, der jo indtil nu også har vist, at de har kunnet magte det?

Derudover tales der om et koordinationsudvalg, hvor læger og arbejdsmarkedets parter og kommunens folk sætter sig sammen. Det kan være meget gavnligt, at man lokalt ser på arbejdsmarkedet og på, hvordan det fungerer med at få folk med en resterhvervsevne ud på en arbejdsplads. Jeg tror godt, der kunne blive et positivt samarbejde ud af det, men i betragtning af alle de opgaver, dette koordinationsudvalg skal tage sig af uden at have en selvstændig kompetence – hvad jeg mener det er ret væsentligt at det ikke skal have – så må jeg notere mig, at det kan gå hen og blive en betonklods i stedet for et sted, hvor man udvikler ideer og samarbejde. Det vil jeg godt sige fra starten af.

Jeg vil også gerne spørge ministeren: Hvor er forenklingen henne i det her? Vi beholder stadig væk revaliderings- og pensionsnævnene til de kommuner, der ikke får udlagt kompetencen. Det er en dyr model at vælge, det er i den grad et dobbelt system. Og hvor er forenklingen henne, når vi stadig væk har de samme satser for betalingen af pensionen? Jeg savner i den grad også funktionsevnen. Hvor er den henne? Den nytænkning har vi jo haft oppe at vende på et tidligere tidspunkt, og den skulle vi have haft med.

Så er der selve den økonomiske beregning af det her; det vil vi i udvalget stille nogle spørgs-

mål om. Hvordan har man fundet frem til, at det lige nøjagtig bliver 33 mio. kr., når man når frem til år 2001, fordi man tilkender de 59-årige alderspension? Jeg vil da godt se, hvordan det lige nøjagtig kan rammes. Jeg synes, det er et meget højt tal.

Jeg kan sige her ved førstebehandlingen, at Venstre principielt går ind for, at så megen kompetence som overhovedet muligt kommer ud til kommunerne. Men hvordan vi stemmer i den sidste ende, vil afhænge af, hvordan udvalgsarbejdet går.

Lilli Gyldenkilde (SF):

I SF synes vi altså, at dette forslag slår alle rekorder i uforståelighed. Det gør det, fordi det er så overbureaukratisk, at man tager sig til hovedet. Vi spørger os selv i SF: Hvad handler det her om? Handler det om en regering, som ikke kan blive enig, og derfor skal den ene part have lidt med, og den anden part skal også have lidt med, og så bliver det et makværk, der kommer ud af det, som vi ikke kan være bekendt?

Jeg vil anbefale regeringen: Se nu at blive enige om, hvorvidt I vil udlægge eller I ikke vil udlægge! For den måde, det her er skruet sammen på, er uanstændig. Det er uanstændigt over for dem, der er brugere af dette system, men det er ærlig talt også uanstændigt over for Folketinget. Man kan da ikke lave den slags love i det her land, hvor der bor 5 millioner mennesker – alene det tal siger jo noget om, hvorfor man skal være lidt påpasselig med alt det her udlægning, for 5 millioner mennesker er altså ikke ret mange.

Hvorfor skal vi ikke have ensartede regler for pensionister og for handicappede i et lille land med 5 millioner mennesker? Hvorfor skal vi have det sådan, at hvis man er så heldig at bo i en god kommune med stor social forståelse, så bliver man som handicappet betragtet som én, der skal have al mulig hjælp, men bor man i en kommune, hvor der er klem på pengene, så kommer man i klemme? Det behøver slet ikke at være, fordi de ikke vil hjælpe de handicappede, men der er klem på pengene, for det er måske en kommune, der har et lavt skattegrundlag, og hvad ved jeg, og som ikke har haft mange rige mennesker boende – for slet ikke at tale om den lille landkommune, som måske har to handicappede, som er af-